

Landskap: Småland
 Härad: Konga
 Socken: Väckelsång
 Uppteckningsår: 1937
 Upptecknat av: Fabian Karlsson
 Adress: Boaryd, Väckelsång
 Berättat av: De äldsta i Boaryd o. o. bys
 Född år i

Uppteckningen rör Svedjebanket

Svedjebankets förekomst i

Väckelsångs socken s. 1.

Lövhuggning på fällan " 5.

Rojning och stängselhuggning " 9.

Virke- och vedhuggning " 10.

Rösslans iordningsställande
och avbränning " 12.

Plångsled omkring svedjelandet " 15.

Svedjelandets omhacking
och begrödande " 18.

"Fast" åkrae på gamla
svedjeland " 29.

Teknärgar " 31-40.

Skriv endast på denna sida!

40 sid.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

5193

Teckningar

rörande svedjebruket

från Väckelsångs socken,
Konga härad, Småland.

Teckningarna utförda år 1937
av Fabian Karlsson,
Boaryd, Väckelsång.

Dessa uppeckningar rörande svedjelivet har gjorts efter följande personers berättelser.

Karl Gustav Andersson, Boaryd, född i Boaryd år 1862, död 1937.

Franz Aug. Johansson, Boaryd, född i Boaryd år 1866.

Johan Aug. Karlsson, Fiskerstad, född i Fiskerstad år 1859.

David Elm, Robbo, Väckelsång, är född år 1860 i Karamåla, Väbble socken, men han har viskats i Väckelsångs socken nästan hela sitt liv.

Torparen Johan Aug. Karlsson har själv arbetat vid svedjeland. Berättelserna har sammankräpts, ty man har i stort sett berättat lika.

Svedjebruks förekomst i Väckelsång.

Å Väckelsångs socken har svedjebruk förekommit rätt mycket i äldre tid.

Svedjebruk kallas vanligen i trakten för "rösslabrännning". Innan mossarna odlades, hade man icke mycket odlad jord, varför man vid sidan om det regnliga jordbruket måste ha svedjebruk.

Åtminstone 80 procent av skogs- och ångsmarken är röskastad. Vart man går i hagmarken finns sma "hackeroå", eller "plockeroå", frölingen minnen från svedjebruks dagar, varför man kan förstå att hackland och svedjebruk allmänt förekommit.

Åtta svedjeland kallas i Väckelsångs socken för en "rösla". De sista röslorna brändes i socknen i senare halften av 1800-talet.

Å Boaryds by brändes så den sista på 1860-talet.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

1.

2.

i Almunge² på 1870-talet, i Fiskestads, Höfde-
torp och Väckelsångs byar på 1880-talet.

Från Väckelsångs by berättas att torparen i "Hulsen" (vid markerna) fått ha sina egna
små röslor, så att de kunnat tacka ner
tidet potatis och sedan så sig tiden korn
eller råg. På sådana småstållor har man
ej haft tillgång till kreatursgodsel att göda
sin jord, därfor har det varit bra för dem att
få ha rösla. Vid röslabranden har askan
fatt "klaka" jorden. Sådana små smeffällors
störlek har endast kunnat vara några "kappa-
lann" (ett kappland = en kappe utränt).

Dessa torpare har visst varit de sista som
haft grädjeland i socknen.

Torpare har naturligtvis även haft sin lilla
faste åker, den lilla "torpalöckan".

Här och var i skogarna i Väckelsångs socken kan man träffa på gamla kolbrottar och lämningar efter kolahyddor. Men om Kolningon haft något att göra med Svedjebruket, det känner man ej. Kolbrottarna eller milplatserna är så gamla att äldre personer ej ha något att berätta om dem. kanske man har hörat när järnbruket vid Ekefors i Väckelsångs socken var igång. Det järnbruket lär ha nedlagts år 1711, då det flyttade till Bråken, numera Rönfors, i Tingsås socken. Efter milvedens huggning har frölingen röslabräning förekommit å fällorna. Skogsmarken omkring kolbrottarna är vanligen röktad, om det nu skeff före eller efter Kolningen är ju ej möjligt att säga.

Innan de gamla byalagen brötos, alltså

Före laga skifte, hade byälterman och bi-
råddar uppehålt över svedjeländen.

Det gällde aktsamhet med elden m.m.

Svedjanget behandlades i de gamla bya-
stammarna. Före laga skifte måste den
enskilde påffa sig efter de övriga i byn.

I den gamla byordningen heter det om sved-
jabruket: "I allmän skog och mark må
icke något svedjande ske, så vida icke
alla åboarne enre åro, och planca, enligt
Öflongl. Skogsordningens föreskrift, där till
ljärlig år. För övrigt ålligger Alderman
Birrådare, att formana och tillse, att med
skogen väl och sparsamt hushållas".

Jäldre tid kunde skogen fällas och alltsammans
brännas, men i senare tid fog man vara på värket.

Lövhuggning.

Då man skulle bränna rosbla borde
 vara högt och fort så jorden ej var för sur
 å smekfällan på våren. Det var mest i barr-
 skogen man hade svetjiland. Skulle lövskog
 brännas, då tog man tillvara lövet, det hade
 man ej röd att bränna, ty löv var ett viktigt
 foder åt fåren i äldre tider. De förrämsta
 lövsorterna voro björk, asp, lind och salg.
 Asplöv användes också till hästfoder.

"Kuesta löv" gjorde man vanligen mellan
 släffern och skörden, då hade man båst
 tid där till. Men man fick ej vänta för
 långt därmed, ty då sades lövet "blit ettåpers-
 sat". Allan menade därmed, att myrorna hade
 hållit till på lövet för långt, och då ville
 fåren ej äta det. När lövet kvistades
 använde man alltid en "risbit", en krökig

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV.

5.

6.

Lövkniv på fräskraft. Lövet bands i "kärvor" aldeles som såden, men det räknades ej i "fravar" utan i fjoq och hundradea. Lövet kördes ej hem vid vårgningan, utan man satte upp en sorts härsja, en "lövgäil" på platsen. Sedan körde man hem det på vintern. Ut husen och ladorna varo små förr i tiden, varför sådant goder, som kunde förvaras ute, ej fördes under tak. Långålen uppfördes mellan tvonne fråd. Först lade man underlägg, en "stål", av större mod marken. Sedan "laade" man kärvarna med loppändorna inåd. När man "laat" några "flao", lade man på en ås, som bands vid fråden. Då lade man på en ny omgång kärvor och en annan ås bands på o.s.v. Efter man hade långålen färdig,

Läckte man den med gränris, och så band
man på "haumma", en pyggås och tvonne
"siava" (sidovävar), som skulle hålla fast
riset. De lövträden, som fanns på den
tillfankta smörfällan, hugges ner och
kvistades vid "lövhöstningen".

Man kunde på andra platser hämta löv
utan att hugga ner träden, man "hamlade"
dem, d. v. s. lopp hogg dem. Träden "stalade"
sedan och kunde efter några år åter "hösta".
När lövskog fälldes användes de nästa
träden till ved. Men man uttag fört
lämpligt slöjdvirke. Det var så mycket
man behövde "anne" till, krokiga träd till
drogåsar, till "auåvisa" (årdervävar) "jokadiäkter"
(dragbyg för öar) mm. Även bland smägrena
arna hade man en del att tillvara.

8.

Där kunde vara fina "selaknäpinga"
(selpinnar), när f. ex. en gren växt
proktigt om en annan. Gröfakräin vackra
"klyngå", skulle man också finna reda
på i lönkrädsriset. Sådana där skatbo-
liknande bildningar, "markausta" kallas
de (kaust = krast), skulle man även ha
vara på. De användes som skyddsmedel
mot "maran", det där mystiska väsendet
som brukade rida både människor och
djur om näckerna. Ytterst och klyngor av
både lövträ och barrträ användes till "knockå"
(hängare) och sådana behövdes av olika storlek.
De användes både i bostingshus och i lghusen.
Fastspikade vid vägg varo sådana "knockå" bra
att hänga en hel del saker på. Dessa "ämnen" för
olika ändamål "rannades" och forskades vid södervägg.

Röjning och stångschuggning.

Efter de laga skiffrena i byarna rätgick en mängd stångselvirke för "rävgaunerna" (rävång = ågo gräns). När man huggit "gårdsle" (stångselvirke) brukade man sen bränna rosbla på fällan. När gårdsle skulle huggas synade man upp ett "lygge" (en lämplig dung) som "röddes röpp", d. v. s. fräden kvistades och undervegetation huggs ner. Sedan huggs hela dungens och av grövre fräd klov man "troå" och av toppänder och mindre fräd huggs "ausar" (ästar) till stångsel. De alla minsta fräden användes till stakar. När man "rödde" skogen, kvistade man så långt upp man nådde på fräden. På samma gång "ramnade" man gårdslestörerna. Man skalade då tre barkänder på fräden. Gårdslet förkades på platsen. Om det var stubbe eller

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

9.

sen sättrade man upp "tråna" (gårdole-storerna) med dess skorändar korsvis tagda.

Man brukade också "röa" (röja) för bete.

Vid röjning användes ibland en liten handyxa, men det vanligaste redskapet var en "röekniv", en huggkniv med krok i änden. Vid fällningen av tråden brukades en s. k. bålxyxa, som användes även vid vedhuggning. Stora tråd "fjästades" först med bålxyxan, därmed menas att ett hak höggs vid rotens. Sedan sågades från motsatta sidan med ett tråbagasåg.

Virke- och vedhuggning.

Vid huggning var virke och ved brukade också senhuggas en dunge. Det efterlämnade iset i fallan brändes sedan, och snälfällan försåddes. Virket härdes hem

på vintern från skogen. Den gamla hætbultavaagnen var ej lämplig för skogshästar. På vintern kunde man hära ur skogen på "hammel", en gröare skogsåkalke. Virkesstockarnas renä ånda spändes fast vid hammen, den andra åndan fick "asa" (släpa) på marken. Det virket, som skulle bliva plank och bräder "kransågade" man hemma vid gården. När man kransågade lades stockarna upp på höga ställningar och så stod en man där uppe på stockarna och en annan man stod inunder, och på så vis drog man sågen igenom stockarna.

Veden härdes också hem på vintern.

Då brukade man en "veadröj", en storre frädröj utan järnspikning. Det fanns två slags veddrogar. Den renä typen hade

åserna bojda uppåt framman till, s. k. Krummar, den andra hade i stället en los förlalke en spetsig krammel. Från åsarna höjde sig tvåne "läjne". I "läjnaträen" varo häl för "maulstaka" (målstoppar). Och veddrogen kunde man komma fram var som helst i skogen. Veden kördes hem till gården, till "vekasten". Där höggs den upp och "flöades" vid södervägg för forknings.

Röslans iordningsställande och avbränning.

När skubbafallan rövats på virke, ved och gardsole jämnades riset ut. Glade man "rött" (röjd) i förråg, var då förd ris. På det riset var "gräst" (barren) lorr och brunn bra när röslan skulle fändas. Huggningen av fräden skedde alltid "paa nyet" (vid nymåne). Veden och riset brann då l'attare, annars blev elden "löö".

d. v. s. det brann slöft. Tråden brukade fällas åt samma håll, för att riset skulle täcka marken bättre. Man breddde ut riset undan för undan, så att det lades varannas och bildade liksom en matta över "stålbafällan". Marken sveddes av bättre, när riset var ordnat så. Från Kanterna drögs riset inåt, så det blev några alnar obeläckt mark runt om fällan. Detta gjordes för att bättre kunna hindra elden från att "gå oöö". För att döva elden, om den kom utanför fällan, använde man puskor. Både kvinnor och barn kunde ibland få hålla vakt.

Röslan avbrändes på våren. Den fänder alltid på kvällar, en lugn kväll efter en solig och varm dag.

14.

Tändningen har skeit olika. En del berätta,
 att man länt på i matvind, då har det
 brunnit saktet och elden har såkrare
 kunnat hållas inom beständiga gränsar.
 Andra berätta, att man vid riktigt lugnt
 väder länt riset i medvind, ty då har
 det brunnit jämnare. Fällan har blivit
 bättre avbärnd. Om det vid svedningens
 fläckar sbrända på "smalfallor", då har
 man gått ut i askan och eldmärian —
 man gick vanligen klädd fräskostövlar
 — och dragit brinnande ris över så-
 lana "hobbingar" (fläckar). Detta naturligt-
 vis om röken låg från det brända området.
 Härvid använde man en järnkok på
 långt fräskaff, "baulshake" kallad
 (baul = bål, brand) eller med stöver "braunga-

15.

staka" (brandstakar), med vilka man "ansade
te ellen". Vid härdningen har man vanligen
använt "fjöre" (kädrod), "fäjleve", småsping-
ad s. k. "skafod" (förra kädiga grenar).

Hur borde på gården lände röslan, eller
kunde någon särskilt running person
ekäta "fannet". Det kunde vara någons gam-
mal erfaren farpare som varit med om
rösslabrämning många gånger.

Stängsel omkring svedjelandet.

Efter avbrenningar renades smedfållan
från "tappar" (brändor) som blivit kvar.

De som här till varo lämpliga, användes
till stängslet omkring smedfållan.

Den stängseltyp som brukades var den allra
primitivaste, den som kallas "skrankle".

Det behödes ju ej uppföras någon varaktig-

are hägnad, sy smalfallan begrödades
 endast förrå är. allan "skräcklade" alltså
 med "smekvren", så kallade man den svarta
 sotiga neden, och om den ej räckte till,
 använde man också annat sämre gärdsle.
 Att skräckla gick till så här: man lade
 en sofbrand eller stör mot en sten
 eller stubbe, så "hoppade" man staker
 eller bränder harsvis häröver, en annan
 stör lades här på och så sattes andra
 staker häröver, ny stör och staker kors
 över och så vidare, undan för undan.
 Eft sådan stängsel gick fort att
 sätta upp och dåligt materiel kunde
 användas här till. Om ej någon smet
 ved fanns, så kunde en annan stäng-
 seltyp brukas. Den kallas för "stängc".

17.

Härkille användes långa "ävar" (ävar), staker och "vejå" (vidjor). Man hoppade upp staker grans, så band man vidjor om stakerna och ren ås lades på. Till vidjor användes granskinn- eller vidjegrenar, som var smala och böjliga. När ren ny vidja bundits lades ren ännars ås överpå, men åt midsnatt håll tilländan åt den första åsen storända. Tyra - eller fem ävar, beroende på höjden i hägnaden, användes i varje par. Tumman sista åsen lades på hoppades "bäjestaker", snedställda staker som klämde mellan granskakerna. Och härpå lades sista åsen. Diot banden vidja, som även togs om bäjestaken, den kallas därfor "bäjestahavejan".

Den förmånska stängseltypen, som kallades "garsgår", användes ej omkring svedjelandet. Det var ett vanligt stängsel, som tog längre tid att uppföra, och så bra hägnad behövde ej omkring fälten för frå års brukning.

Svedjelandets omhacking och begrödande.

När smeffällan så på våren var bränd och pensad, var den färdig att hackas. Fälten benämndes nu ånan "bråne", vilket man den fick behålla ända tills nej skog växte upp på platsen.

Hannaföljden i svedjelandet var alltså denna: subbafälla, rössla, smeffälla och bråne. När brånen skulle hackas användes redskap av olika typer.

Beroende på markens beskaffenhet.

Vanligen brukades en hacka liknande en potatishacka, men betydligt större och grövre. Den brukade kallas "schakthacka". Allen var det mjuk mossjöerd blandad mark, då använde man sig av den tunna och breda flåhaakan, som man även brukade kalla "vämnyt". I sambandet härdjetterjord hade man ett redskap kallat "kråkka" (kråka), som liknade en hacka, men denne var smalare och hade en 3—4 cm. tjocklek. Kråkan var en föregångare för våra dagars jordkörp, ty den användes också i "mohålā" (grusdag) och jörig härd jord. Detta var redskapen, med vilka jorden å smettällan eller brånen bearbetades, så att den blev lämplig för sättning eller rådd.

20.

När brånen gå var färdig hackade man
 första våren ner "joäpåen" (potatis) bland
 torven. Den äldsta potatisord man
 känner till var "blaupåen" (blå potatis).
 En annan gammal potatisort var smör-
 ljusröda, mycket goda potatis. "Relepaen"
 var en lidig potatis. Nypotatisen brukade
 "pelas upp" med fingrarna, därfor hade
 man ett sådant namn på den potatisen.
 "Englepåen" varo stor och "Englia" och de
 användes mest till "recepåen" (att rivas
 till potatismjöl). Så började man med
 vita potatisor. "Asatå" och "Kaschurå"
 är de första som omnämns. På bråarna
 är den lätta jorden bland askan och torven
 frindes potatisen "å slo väl te". Och smakten
 på "bråpåen" var mycket bättre än nukida

21.

potatisor her, säger de gamla. På hösten
skar man av potatisstjälkarna med en
skära. De gröna stjälkarna användes
som kreatursfoder. Innan potatisen
plöckades upp, sådde man vinterräven
på brånen. Och på samma gång man
plöckade upp potatisen, så hackade
man ner rågen. Dådan råg kallade
man "brånarå". Med en kratta slättade
man sedan på brånen och myllade rågen
bästre omkring stubbar och stenar.
Man har även sätta rågen efter det pota-
tisen plöckats upp och har då myllat
ner den med hacka och kratta.

Fällekraßtan är ett redskap, som är
allmänt känt av de gamla. Den bemär-
kades kratta i Väckelsångs socken.

22.

Krattan användes inte bara på bråmarna, vid rågsädden. Den har efter mossarnas odling varit ett viktigt redskap.

Man har med Krattan myblat ner hauren å sura, dåligt utdikade mossbitar, där man ej kunnat köra med dragare för harven. Det omfattas två slags krattor.

Den ena var gjord av en ungran, s.k. buskagran. Om de fått sittande grenarna nere vid marken hade vid koisningen å ena sidan lämnats ungefärlig kvartslånga knäppar, som spetsats i änderna.

Den andra typen liknade denna, men den var gjord med lösa "tingar" (pinnar).

I en stor av gran- eller enestrå hade i den grövre ändan isatts spetsade pinmar av ek- eller enestrå. Hålen i vilka

pinnarna varo insatta, varo vanligen ej borrhade, utan man hade "svaijlat" upp dem. Med en rund järnbit, en "svaijlespetta", hade man bränt hål.

Pinnarna närmast skafftes varo längst för att kraftan under arbetet skulle kunna föras mer upprätt. Pinnarna varo insatta parvis och enskaka pinne omväxlande. På översidan varo pinnarna kilade för att de skulle sätta fast om kraftan "gistnade" (forkade). Som "kilaträ" använde man gammalt, hundraårigt träd.

Vid rägsädden i brånen sadde man i "fjärjar" eller "annå" (änder) liksom vid annan sädd. Med fjärjekroken ritade man upp små färor, som man sadde mellan. Men på brånen hunde man ibland gå

utan att "fjärja". Man tog märke på stenar
och stubbar och så sattes man upp smed-
ved som märke. (Smelvod uttalas av en
del gamla smäijklöv.) Smelvodsstörarna vid
änderna borde synas bättre, därför hade
man på dem fästat en vit "lase" (trava).
Dessa sfärer flyttades sedan in i reffor i
allsefer som man sådde. "Saasåen" (utsädet)
bar man vid sådden i ett särskilt här-
för tillverkat säll, "sausæullet". Bottnen
i detta säll var fåt och satt med breda
spjälor eller stickor, det kunde således
ej användas att "sälla" (sätta) med.
Låsållen, som vanligen hade oval form, hade
indast en grepe eller handtag. Man upp-
tar sället med en hem eller snöre, "sausim-
men", som man hade om halsen. I snöret

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

—
24.

var en järnkrok, som hakades i ett hål i
sålkanten. Med den ena handen holl
man i sållets grepe och med den andra
gäddde man. Man tog en "jöppen" (en hand
full) och låt sålen strila mellan fingrarna
när man slängde ut den.

Altors råg har någon gång även korsad
lats på svedjeland, men kornodlingen har
ej varit så vanlig. Man brukar tala
om brånakorn. Hornet å bråna får ha
blivit bra. De gamla brukar om bördigt
korn säga: "Då är skritt å bra som brånakorn".

Rövar har också oddlats på svedjeland i
äldre tid. Man hade då en sorts smä
röta rövar, plattbrunda till formen.
De brukade kallas "fallrikeroå", för sin
lunna form. Dessa rövar användes till

26.

rotskurning liksom kålroten. "Gubba-skönja" och "käringapåsa" varo benämningar på rotfruktsrätten. Den där rovan utfrängdes av potatisen, som var "förfära ring" på brånen.

Åttonde gång har såg oddats frånen är å rad. Detta kallades "tväråja", men det ansågs ej vara så bra.

Vid skörden på brånen brukade såden skäras med handskåra. Mellan stubbar och stenar var det lämpligare att använda skara än hugga såden med tje.

Vanligast var det kvinnor som skar såden. Människan ansågos ej så händiga att hantera en skåra. Men man hade en "brymekå" med sig, som skulle hålla skärorna vassa.

Man hade ren "brynebott" med sig, med "rämma"

och "eggeskenor liggande i vatten. Han fick
naturligtvis även skära den såden han
hann med. Vid pågården i senare tid,
å de sista smötfällorna har man använt
tie. Han har "lätt av" såden med tie och
haft "oppdraare".

II) Rågen fäckades på platsen. Ofanliggen
"gubblade" man den. Man satte då tillhopa
alla neker i en rund hög, om vars topp
åndade man tog ett band. Sedan böjdes
axen åt samma håll, för att regnet ej
ej skulle "slå in" i högen, utan vattnet
lätt avrinna. Tre "gubbar" blev en "trave"
(24 neker) vid råkningen. Var brånen ej för
långt borta från hemmet, kunde man föra
dib kraksfår och "kraka" såden, men
detta var ej så vanligt.

Hemföringen av såden från brånen
kunde vara besvärlig. På dåliga "hajavaja"
(skogsvägar) körde man så långt man
kunde till näckan av brånen, från
vilken man sen fick bär såden till
lasset. Såden kördes alltid hem efter
farkningens. Den lassades på en "rone"
å fräbultvagn.

Sedan rågen skördats och hemförs,
logs "frekt" (hagnaden) bort och smetoden
kördes hem för att användas till "kölne"
(brånsle). På brånen blev det långt gräs,
men i ven, och i sälla fall blede de följande
åren, tills skogen återigen växte upp på
den gamla fällden. Då hade andra svenska
land ordnats på andra högt och torrt
belägna fällden i skogen.

5193

"Fasta" råkrar på gamla svedjeland.

Hadde brånen fört läge och var marken ej
förflyttningsbunden hände det, att man haskade
glär och tog gröda mer än de vanliga två åren.
Men då näste kreatursgödsel påförföras,
och nu kommo andra redskap till an-
vändning, trädgården och spaden.

Så började man ordna så att man
kunde köra med "auā" (trärdär eller ärje-
krak). Små stenar tog man upp och
far till kandlerna. Större stenar hände
man upp med järnstång och travåg,
och dom drog man undan med sten-
rulle, en sorts stenkärra på rullar.

I bland använde man en större järnstång
kallad "länsman". Så kunde trähägnaden
ersättas med en stenmur, och på så
vis bleo det en liten "låcka" på det gamla

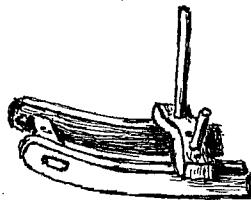
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

—*—
29.

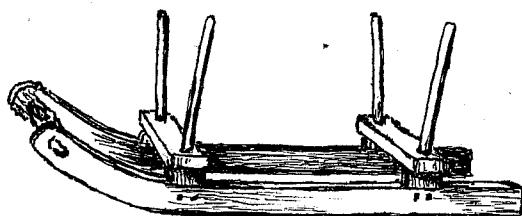
svedjalandet. "Ulla löcka", "Flajalöckan" och "Bränalöckan" är namn på små åkerar och dessa namn tyder på att åkrarna upphagits i gamla svedjeland. Ibland är en gåtan åker både läten och har egendomlig form. Det säger ett sådant namn som "Gaarven" (Korven).

Den "fasta" på kerjorden har endast undan för vadan och på samma gång har svedjebunket trängts tillbaka. Vid huggning av virke, ved och stångvals före borjade man gallra skogen i sfället för att halvugga, varför det ej längre blev några fällor att svedja. Så blev skär och mossar odlade, och sjösänknings-företag tillförde fäckelsångs socken en stor areal odlad jord.

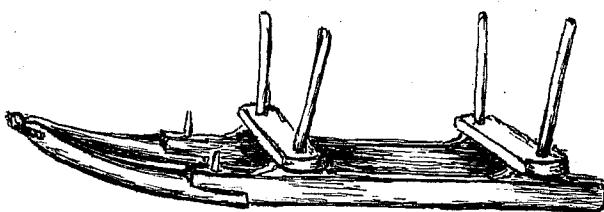
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

"Hammel"

Skogsdrög

Veddrög

GR
Lund
CO
CO

F.K. 1937.

Äldre vintersfordon för skogskörslor

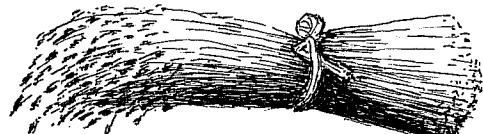
från Väckelsångs socken,

Konga härad, Småland.

CO
Lund

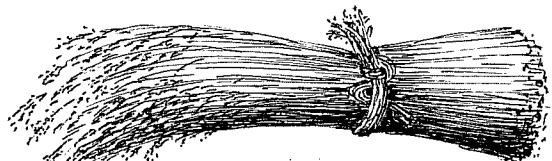
Kornband

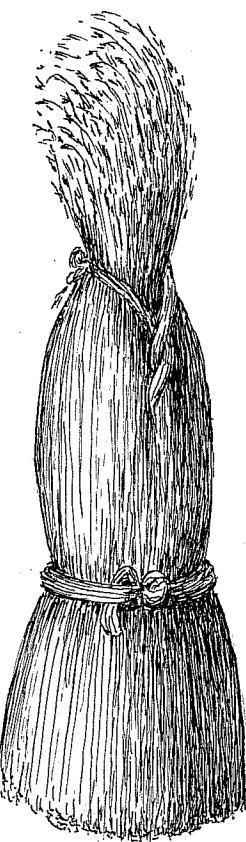
Kornbindning

Havrebond

Havrebindning

"Kleppa" Råghalmsbunta

67
68
69

F.K. 1937.

Sädesbindning

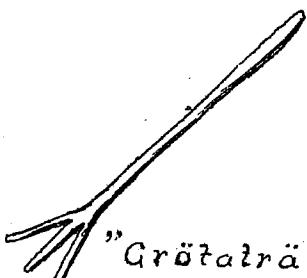
från Väckelsångs socken,
Konga härad, Småland.

69
70

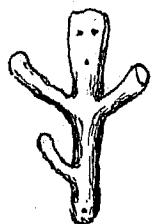
LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

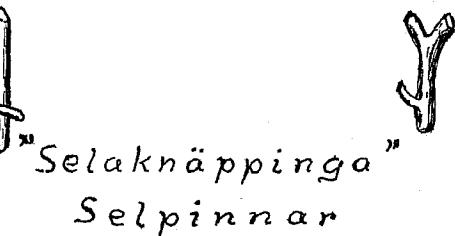
"Markaust"
skyddsmedel mot maran

"Grötaträ"
användt vid gröt-
kokning

"Knekå"
Hängare

"Selaknäppinga"
Selpinna

CR
P
C
C
C

F. K. 1937.

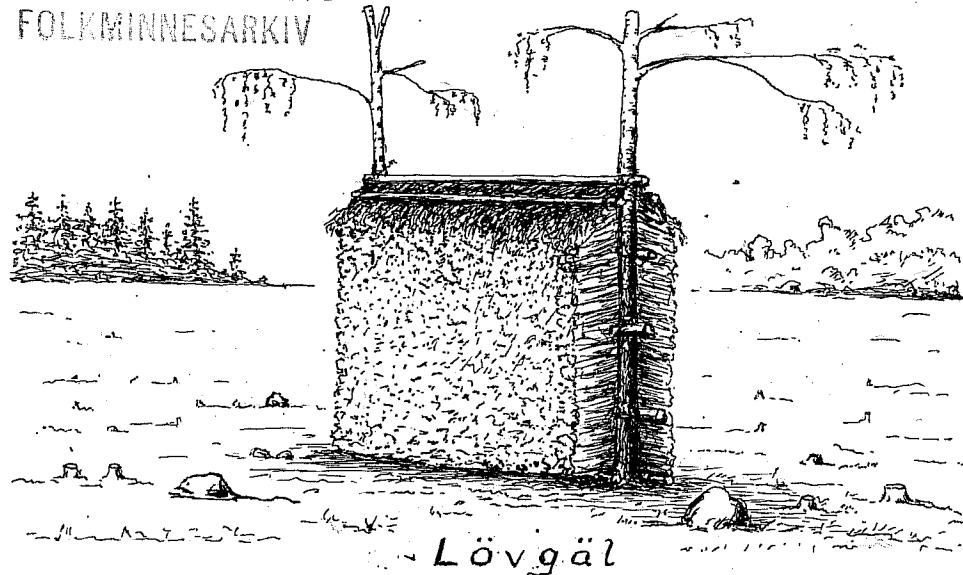
Saker hämtade bland riset på fällan

från Väckelsångs socken,

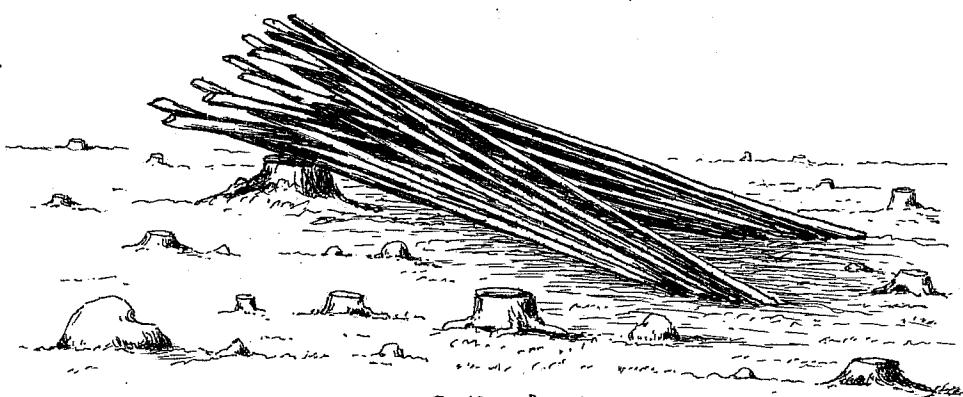
Konga härad, Småland.

CR
C

LUNDSS UNIVERSITETTS
FOLKMINNESARKIV

CR
pencil
CS
CC

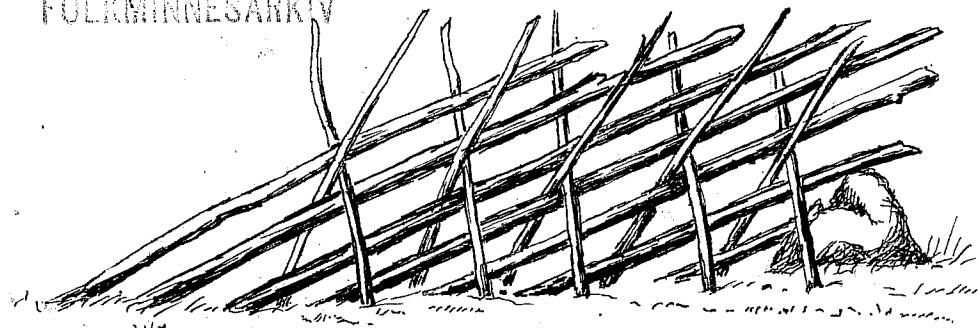

F.K. 1937.

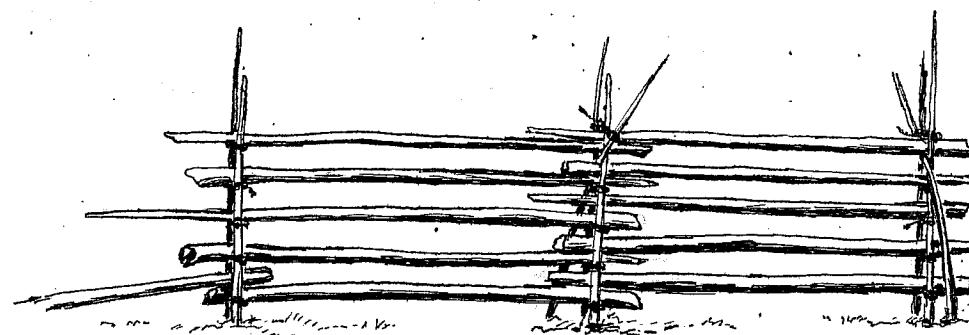
Bilder från stubbafällan
från Väckelsångs socken,
Konga härad, Småland.

CG
CC

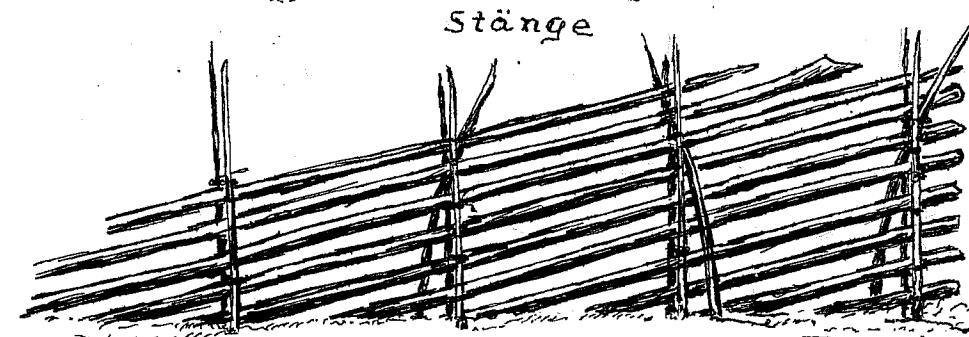
LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Skränkle

Stänge

Gärdsgär

F.K. 1937.

GT
från

GT

GT

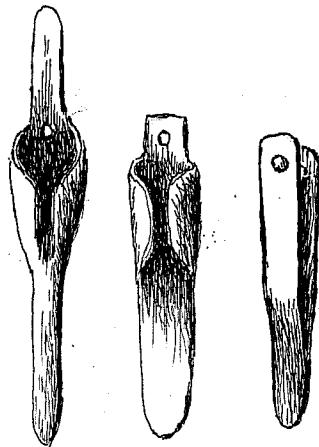
Äldre stängseltyper

från Väckelsångs socken,

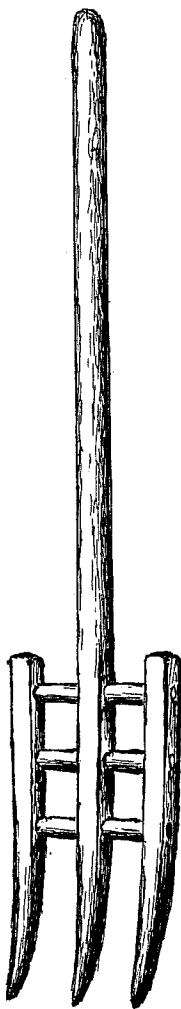
Konga härad, Småland.

GT

LUNDAS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Olika typer
järnskor för trägrep

Oskodd trägrep

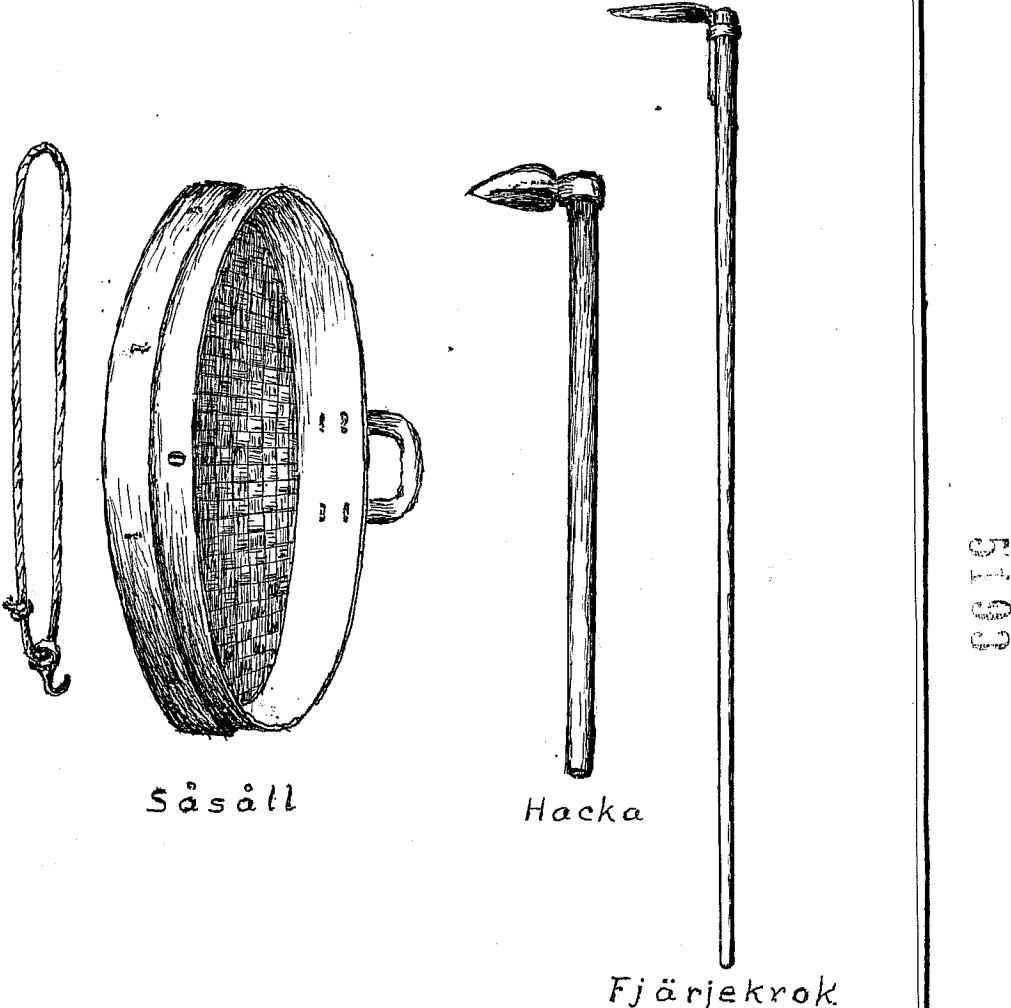
GR
P
G
G

F.K. 1937.

Äldre jordbruksredskap
från Väckelsångs socken,
Konga härad, Småland.

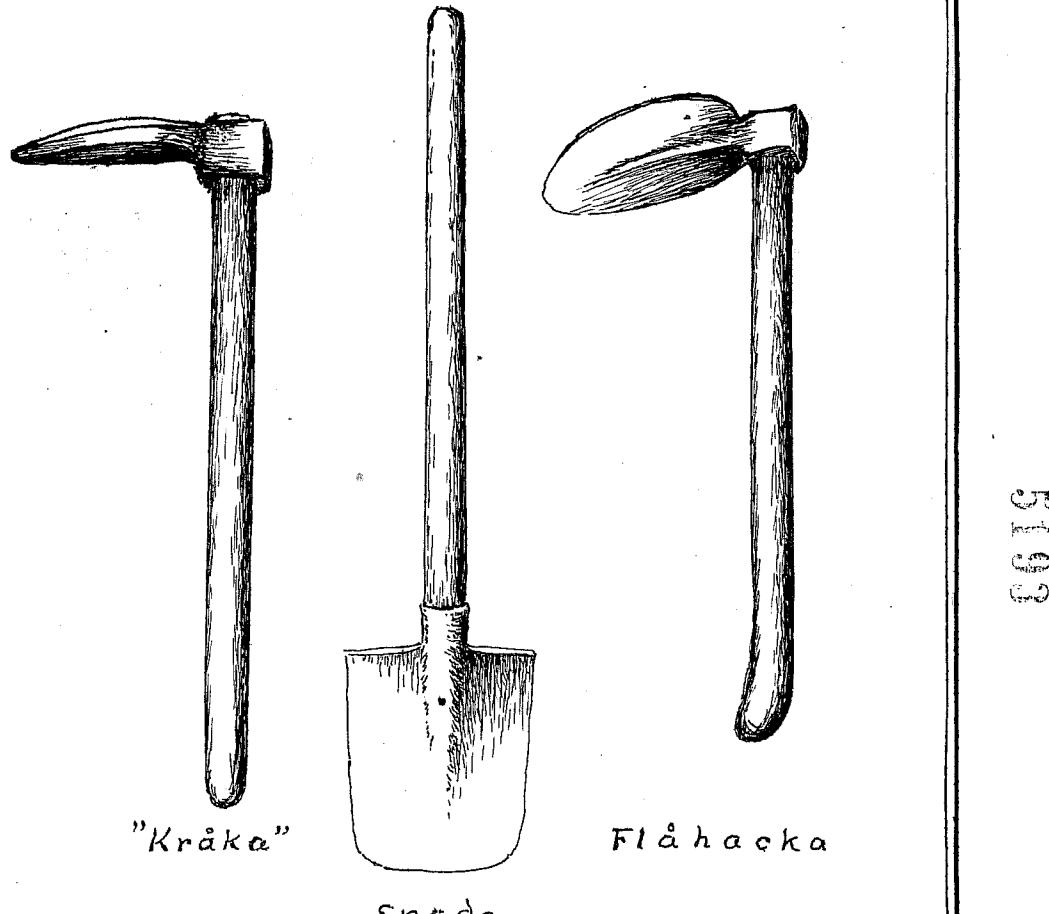
69
6

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

F.K. 1937.

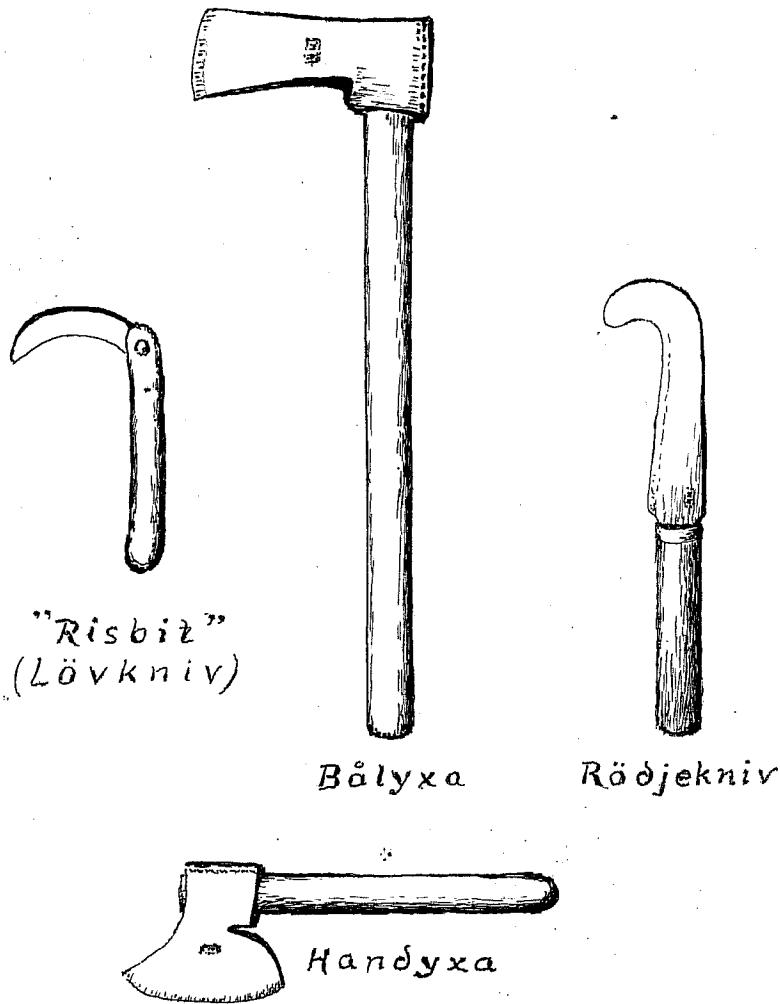
Redskap för sådden
från Väckelsångs socken,
Konga härad, Småland.

F.K. 1937.

Äldre jordbruksredskap
(använda vid svedjebruk)
från Väckelsångs socken,
Kongahärad, Småland.

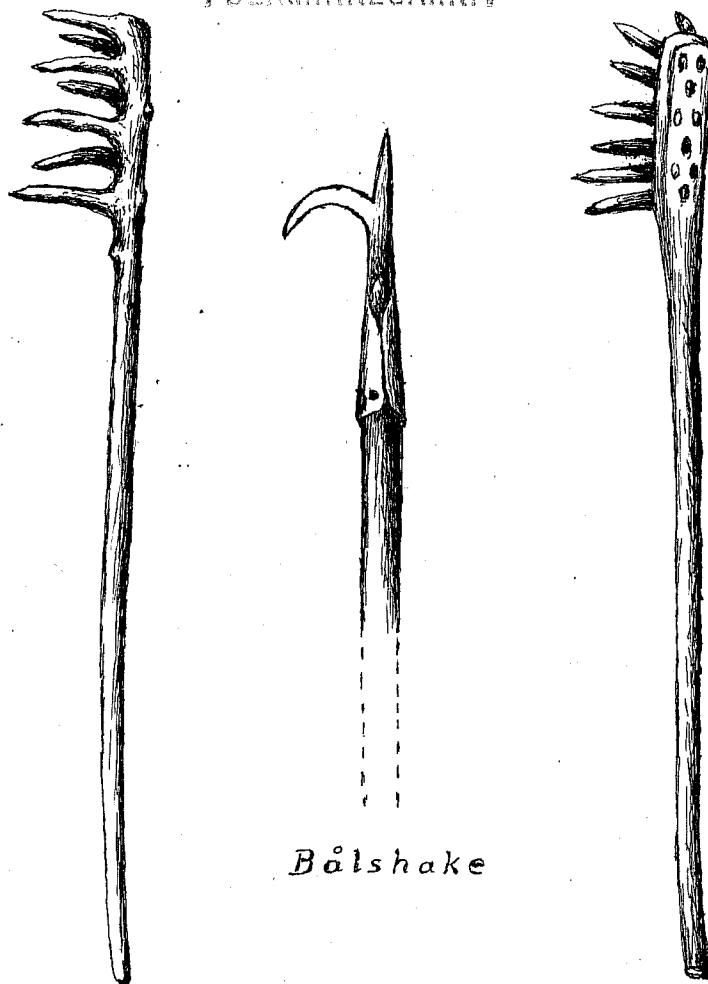
LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

F.K.1937.

Äldre skogsredskap
(använda vid svedjebruk)
från Väckelsångs socken,
Konga härad, Småland.

LUND S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Bålshake

Kratta
av unggren

Kratta
med isatta pinnar

F.K. 1937.

65
66
67

Redskap för svedjebruk
(Krattorna tecknade efter äldres beskrivning)

från Väckelsångs socken,
Konga härad, Småland.

68
69